



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 728/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť J. B., zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Kocandovou, Advokátska kancelária, Jungmannova 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 47/2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 53/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2014 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 47/2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej

len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 53/2014. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. augusta 2014.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 47/2012-869 z 1. októbra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 53/2014 z 18. júna 2014 bola sťažovateľka uznaná vinnou z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. c) v spojení s § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň jej bol uložený aj ochranný dohľad v trvaní jedného roka. Napokon bola zaviazaná na náhradu škody vo výške 23,70 €. Rozsudok sa stal právoplatným 18. júna 2014.

Podľa názoru sťažovateľky právoplatný rozsudok zakladá porušenie označených práv, a to z viacerých dôvodov. Predovšetkým nebol dostatočne zistený skutkový stav veci a neboli odstránené rozpory vo výpovediach svedkov prítomných pri incidente. Niektoré časti súdneho spisu sa nedali otvoriť, lebo boli vzájomne polepené. Hoci pôvodne boli vo vyšetrovacom spise fotografie týkajúce sa napadnutia sťažovateľky poškodeným, v súdnom konaní už fotografie chýbali. Spis teda nebol okresnému súdu predložený v takej podobe, v akej ho sťažovateľka preštudovala spolu s obhajcom v prípravnom konaní. Na odsúdenie sťažovateľky nemôže postačovať len výpoveď svedka Š. P. Obhajoba mala dostať priestor na vykonanie ďalších dôkazov umožňujúcich spochybnenie tejto výpovede. Rekonštrukcia prípadu v S. sa uskutočnila nezákonným spôsobom pre neprítomnosť svedkyne J. P., ktorá nebola nahradená ani figurantom. Okresný súd nesprávne neuveril výpovediam rodinných príslušníkov. Skutok uvedený v obžalobe sa nezhoduje so skutkom uvedeným v obvinení, čo je porušením práva na obhajobu.

Sťažovateľka osobitne uvádza, že sťažnosť ústavnému súdu podáva z toho dôvodu, že o ochrane jej označených práv síce nerozhoduje v čase skoncipovania sťažnosti iný súd, avšak zároveň podáva následne dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z dôvodu porušenia jej práva na obhajobu závažným spôsobom. V prípade, že by mala čakať na rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní, nebolo by možné dodržať zákonnú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti. Ústavný súd by mal preto sťažnosť prijať na

d'alšie konanie, teda ju nezamietnuť (správne má byť neodmietnuť, pozn.) z dôvodu predčasnosti. Ak by mal ústavný súd vyčkat' na rozhodnutie o dovolaní, musel by vzhľadom na dodržanie zákonnej dvojmesačnej lehoty konanie o ústavnej s'ťažnosti prerušiť, lebo nie je iná právna možnosť, ako dodržať dvojmesačnú zákonnú lehotu počítanú od doručenia rozhodnutia všeobecného súdu.

Sťažovateľka navrhuje vydať tento nález:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného v BA I. a KS v BA v konaní vedenom pod sp. zn. 2T 47/2012 a 1 To 53/2014 bolo porušené.

2. Rozhodnutie – rozsudok Okresného súdu BA I. zo dňa 1. 10. 2013 č. k. 2 T 47/2012 a uznesenie KS v BA zo dňa 18. 6. 2014 sp. zn. 1To 53/2014 sa zrušujú a vec vracia na d'alšie konanie.

3. Okresnému súdu BA I. a Krajskému súdu v BA sa prikazuje, aby vo veci znova konal a zakazuje sa pokračovať v porušovaní základného práva. Krajský súd je povinný vrátiť vec OS BA I. na nové konanie a rozhodnutie vo veci.

4. Ústavný súd priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 284,08 EUR, ktoré sú krajský súd a okresný súd spoločne a nerozdielne povinný zaplatiť na účet advokáta do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka do 26. septembra 2014 nepodala proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 To 53/2014 z 18. júna 2014 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľka právo podať riadny opravný prostriedok aj využila.

Obdobná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 1 To 53/2014. Sťažovateľka sama tvrdí, že došlo k porušeniu jej práva na obhajobu závažným spôsobom, a preto zároveň podáva dovolanie proti uzneseniu krajského súdu. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka v skutočnosti zatiaľ dovolanie nepodala. Podľa § 370 ods. 1 druhej vety Trestného poriadku možno dovolanie podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia. Znamená to, že sťažovateľka ešte môže dovolanie podať. Aj tu preto platí, že právomoc poskytnúť ochranu označeným

právam sťažovateľky má v súčasnosti najvyšší súd v rámci dovolacieho konania, čím je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, podľa ktorej sťažnosť nie je predčasná, lebo keby sa malo vyčkať na rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní, potom následne podaná sťažnosť by už bola oneskorená, považuje ústavný súd za potrebné zásadne uviesť, že v prípade podania opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (*mutatis mutandis* I. ÚS 169/09, I. ÚS 165/2010).

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014